

דברי חכמה

ישראל במלחמה

אולי אהבתי
אולי אהבתי

אם הבנים בוכה
מגששת אחר האור באפלה.
אם הבנים שקטה
מתפללת ותוהה
היכן אהובה?
היא כלביאה-
דואגת לו, שומרת על בניה.
אם הבנים בוכה
והדמעות מרות, צורבות, כואבות
מבקשות הביתה.
אם הבנים פרשה כנפים
והם אתה.
אם הבנים איננה
ואתה השמחה.
טרגד-יה

גיליון מס. 2865 * ל שבת תשפ"ה * 28 בפברואר 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

• היימנוט קסאו עדיין לא שבה לביתה

שנה חלפה מאז נעלמה היימנוט בת התשע ממרכז הקליטה בצפת, ועדיין כל מה שכרוך בהעלמה הוא בגדר חידה. היימנוט היפה והחייכנית טרם שבה, ואין מידע לגבי גורלה ומקום הימצאה.

נמשיך להתפלל למענה של היימנוט, ושל משפחתה.

• שבוע נורא

בשעה שאני יושבת מול המחשב מתנהלת הלווייתם של שירי, אריאל וכפיר ביבס. אתמול נקבר עודד ליפשיץ מניר עוז ועדיין אנחנו שרויים בתוכו של אבל עמוק וזעם שאין דומה להם.

הדברים שכתב אלישע, לפני שבוע, בדרשה לפרשת משפטים, מבטאים הרבה יותר טוב ממה שאני יכולה לבטא, ולכן אביא את הדברים עצמם.

שבת שלום

תמר וולפין

פִּנְת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בְּרוּךְ

אסתר רוז ז"ל - (14/5/1983 - 17/8/1922)

אסתר הינה חברת הקיבוץ מקבוצת המייסדים. הגיעה מגלזגו שבסקוטלנד, דרך מנסורה לכפר הנשיא. את דרכה החקלאית העבירה בכרם של הקיבוץ ומאד נהנתה מעבודה זו. אסתר בהחלט הייתה דעתנית, דבר שלא תמיד שימח את אלה שלא חשבו כמותה. בתחילת דרכה הייתה מלאת מרץ והשתתפה בכל האירועים כולל ה"זיגים". במשך הזמן בריאותה התרופפה דבר שהקשה מאד עליה ועל הסובבים אותה. אסתר הייתה ללא ספק אחד מאבני הדרך של היישוב שלנו, וכך גם תזכר!

<https://khbbm1.wixsite.com/1983-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

לתועלת בעלי הכלבים בקיבוץ, ולידיעת הכלל

בשבוע שעבר פורסם בשבועון הקיבוצים "זמן קיבוץ", במדור קבוע העוסק בפסיקות משפטיות שחשובות לכל מי שגר בקיבוץ, המאמר:

"גם בקיבוץ לא ניתן להתיר לכלב להתהלך ללא רצועה".

להלן התקציר, בציטוטים מדויקים:

בינגו, כלב קטן, טייל עם הבעלים שלו בקיבוץ געתון. הוא שמח, כי לא היה קשור ברצועה.

לפתע זינקה כלבה מאחת החצרות ותקפה את בינגו, ופצעה אותו. בעליה של הכלבה גילה אדישות למתרחש.

הבעלים של בינגו לקחה אותו לוטרניר, שם פצעי הנשיכה נתפרו והגלידו. התובעת שילמה אלפי שקלים עבור הטיפול, אנטיביוטיקה ומשככי כאבים לבינגו.

היא הגישה תביעה לבית המשפט לתביעות קטנות בעכו, עבור החזר הוצאות ועוד 5 אש"ח עבור עוגמת הנפש.

בית המשפט קבע בהתאם להוראה בפקודת הנזיקין ששמה "הפרת חובה חקוקה". לפי חוק "הסדרת הפיקוח על הכלבים" קיימת חובה כללית על בעלים של כלב (גם כזה שאינו נחשב מסוכן), שלא לאפשר את יציאתו מתחום חצרו, אלא אם הוא מוחזק ברצועה בידי אדם המסוגל לשלוט בו.

בהיבט הפלילי, אם יואשם אדם, הוא עלול להיקנס בקנס כספי ואף במאסר עד שישה חודשים.

האירוע התרחש כשהתובעת וכלבה צעדו על מדרכה וכביש הצמודים לבית הנתבע, בשטחים ציבוריים.

טענתו של הנתבע כי "יש נוהג לשחרר בחופשיות את הכלבים בקיבוץ" נענתה בפסק הדין במילים: גם בקיבוץ ובאורח חיים שאינו עירוני, לא ניתן להתיר לכלב להתהלך ללא רצועה. תחולתו של החוק היא בעיר, בכפר, בקיבוץ או במושב – אסור לכלב להסתובב מחוץ לחצר בעליו ללא השגחה וללא רצועה.

בית המשפט פסק שהנתבע ישלם 4,200 ₪ בגין הנזק (לאחר שקוזזו 10% בגין "אשם תורם", כי גם בינגו היה ללא רצועה), 2,500 ₪ על עוגמת הנפש, והוצאות משפט 750 ₪. סה"כ 7,450 ₪.

**ברוכים השבים לשורדי השבי – אליה כהן, עומר ונקרט,
הישאם א-סייד, אברה מגיסטו, עומר שם טוב וטל שהם**

59 חטופים וחטופות עדיין נמצאים כבר 511 ימים בשבי

כפיר ביבס
בן 10 חודשים, ניר עוז

נחטף מביתו בניר עוז
ב-7.10 ונרצח בשבי,
גופתו הוחזרה מעזה
ב-20.2.2025

אריאל ביבס
בן 4, ניר עוז

נחטף מביתו בניר עוז
ב-7.10 ונרצח בשבי,
גופתו הוחזרה מעזה
ב-20.2.2025

שירי ביבס
בת 33, ניר עוז

נחטפה מביתה בניר עוז
ב-7.10 ונרצחה בשבי,
גופתה הוחזרה מעזה
ב-21.2.2025

עודד ליפשיץ
בן 83, ניר עוז

נחטף מביתו בניר עוז
ב-7.10 ונרצח בשבי,
גופתו הוחזרה מעזה
ב-20.2.2025

עודד בן 85.

כפיר בן 9 חודשים שלא זכה ללכת צעד בעולם.

אריאל בן 4 שלא הספיק לעלות לכיתה א'.

ואמא אחת לביאה, שגוננה על ילדיה עד השנייה האחרונה.

יהי זכרם ברוך

יהי זכרם ברוך

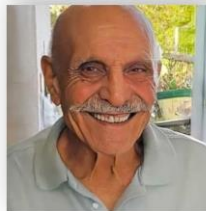
הלב כואב, שבור וממאן להאמין. כמה כולנו קיווינו לסוף אחר לכולם.

4 חללים הושבו הלילה. עוד יום עצוב.
יהי זכרם ברוך

צחי עידן

בן 50 מנחל עוז, נחטף מנחל עוז

שלמה מנצור

בן 86 מכיסופים, נחטף מכיסופים

אוהד יהלומי

בן 50 מניר עוז, נחטף מניר עוז

איציק אלגרט

בן 69 מניר עוז, נחטף מניר עוז

ההספד המלא של יוכק"ה ליפשיץ, על קברו של בעלה עודד, בבית העלמין העצוב של ניר עוז, אף עין ליד, לא נותרה יבשה.

"עודד יקירי, מוזר לי ובלתי נתפס שאני עומדת מול קהל ומספידה אותו. הבמה הייתה תמיד שלך, ואני לצידך.

אתה כתבת בכישרון רב, ואני הייתי הצלמת האישית שלך. אני רוצה להודות לך על מסע חיים מוצלח של 67 שנים שצעדנו יחדיו. הקמנו משפחה לתפארת, דור המשך שיש במה להתגאות בו! אני רואה אותך ממשיך להתקיים בכל אחד מילדינו, נכדינו ונינתנו.

בחיינו המשותפים הצלחנו לעודד אחד את השניה בהתפתחות האישית והמקצועית שלנו. גידלנו ילדים וקקטוסים, טיילנו בעולם ובהנאה רבה לקחנו את נכדינו, כל אחד בתורו, שיחוו איתנו את שכל כך אהבנו.

חטיפתנו ומותך מערערים אותי. לחמנו כל השנים למען צדק חברתי, ולמען השלום. לצערי חטפנו מכה קשה מהאנשים שעזרנו להם בצד השני. אני עומדת פה המומה, לראות את כמות הקברים, וההרס הנורא של קהילתנו שהופקרה 7 באוקטובר באופן מוחלט.

חטופינו עדיין אזוקים בשלשלות, מורעבים ומעונים מתחת לפני האדמה בעזה מעל 500 ימים. אפשר, וחובה מוסרית היא למדינת ישראל, להחזיר את כולם, עכשיו, בפעימה אחת. אין בי ייאוש, אמשך בדרכינו, ואמשך במאבק לשחרור כל החטופים עד האחרון שבהם.

בדירה שבה אני גרה כעת, עומד ומחכה כבר שנה פסנתר חדש. כל כך חיקיתי לשמוע אותך מנגן פעם נוספת בדרכך המיוחדת וכישרונך הרב. המציאות טופחת על פני והכאב גדול.

נורית גלרון באה לשיר לך היום את שיריה שכל כך אהבת. אני מודה גם לה כל כך. בכל לילה כשאני הולכת לישון, אתה במחשבותיי, ובכל בוקר אני מתעוררת למציאות עגומה. אתה מאוד מאוד חסר לי יקירי.

ימים ספורים לאחר שחזרתי מהשבי

הופעת בחלומי בפעם היחידה ואמרת: אני שולח לך את השיר שלנו: לא אבקש את ידיך, ביצעו של יוסי בנאי לשיר של ברסנס. אנחנו יודעים עכשיו ששלחת לי את השיר ברגעך האחרונים. אם אתה שומע, תהנה גם אתה.

היה שלום עודד יקירי, נפגש בבוא העת."

הספדו של ירדן ביבס - בעלה של שירי, ואביהם של אריאל וכפיר:

"מי אמור"

אני זוכר את הפעם הראשונה שאמרתי לך "מי אמור". זה היה ממש בתחילת הקשר שלנו. אמרת לי לקרוא לך ככה רק אם אני יודע בוודאות שאני אוהב אותך ולא להגיד סתם אז לא אמרתי את זה כי לא רציתי שתחשבי שאני ממהר להגיד "אני אוהב אותך". אז שירי אני אגלה לך שאהבתי אותך כבר אז שאמרתי לך "מי אמור".

שירי אני אוהב אותך ותמיד אוהב אותך!

שירי את הכל בשבילי!

את האישה ואמא הכי טובה שיש,

שירי את החברה הכי טובה שלי.

מישמיש מי יעזור לי לקבל החלטות עכשיו? איך אני אמור לקבל החלטות בלעדייך?

את זוכרת את ההחלטה האחרונה שלנו?

בממ"ד שאלתי אותך אם "נלחמים או נכנעים" אמרת לי נלחמים אז נלחמתי. שירי אני מצטער שלא הצלחתי להגן עליכם. אם רק הייתי יודע מה יקרה לא הייתי יורה.

אני חושב על כל מה שעברנו ביחד ויש כל כך הרבה זכרונות טובים.

אני זוכר את הלידות של אריאל וכפיר. אני זוכר את הימים שהיינו יושבים בבית או בבית קפה לבד ומדברים הרבה... על הכל מהכל זה היה כיף אני מתגעגע לזה וזה חסר לי. הנוכחות שלך חסרה לי מאוד. אני רוצה לספר לך על כל מה שקורה בעולם ופה בארץ.

שירי, כולם מכירים ואוהבים אותנו את לא מבינה איזה הזוי כל הטירוף הזה. שירי אנשים אומרים לי שהם תמיד יהיו לצידי אבל הם לא את. אז בבקשה תישארי לידי ואל תלכי רחוק!

שירי, זה הכי קרוב שאני אליך מאז ה-7.10 ואני לא יכול לנשק ולחבק אותך וזה שובר אותי!

שירי בבקשה תשמרי עלי... תשמרי עלי מפני החלטות גרועות. תשמרי עלי מפני דברים רעים ותשמרי עלי מפני עצמי. תשמרי עלי שלא אשקע בחשכה. מישמיש אני אוהב אותך!

צ'וקי

אתה הפכת אותי לאבא. אתה הפכת אותנו למשפחה.

אתה לימדת אותי מה באמת חשוב בחיים ועל אחריות.

ביום שנולדת אני התבגרתי ברגע אחד בזכותך, אתה לימדת אותי כל כך הרבה על עצמי ואני רוצה להגיד לך תודה.

אז תודה אוהב שלי.

אריאל, אני מקווה שאתה לא כועס עלי שלא הצלחתי להגן עליכם כמו שצריך ושלא הייתי שם בשבילכם. אני מקווה שאתה יודע שחשבתי עליך כל יום וכל דקה.

אני מקווה שאתה נהנה בגן עדן. אני בטוח שאתה מצחיק את כל המלאכים עם השטויות והחיקויים שלך. אני מקווה שיש מלא פרפרים שאתה יכול להסתכל עליהם כמו שעשית בפיקיניקים שלנו.
צ'וקי, תזהר שאתה יורד מהענן שלא תדרך על טווי ...
תלמד את כפיר את כל החיקויים שלך ותצחיקו את כולם שם למעלה.
אריאל, "אני אוהב אותך הכי בעולם תמיד בעולם", ממש כמו שאתה היית אומר לנו.

פופיק

לא חשבתי שהמשפחה שלנו יכולה להיות יותר מושלמת ואז אתה באת ועשית אותה עוד יותר מושלמת...
אני זוכר את הלידה שלך. אני זוכר שבאמצע הלידה המיילדת עצרה הכל ואנחנו נבהלנו פחדנו שקרה משהו אבל זה היה רק כדי להגיד לנו שיש לנו עוד ג'ינג'י.
אמא ואני צחקנו ושמחנו.
הכנסת עוד אור ואושר לבית הקטן שלנו. באת עם הצחוק והחיוך המתוק והכובש שלך ואני התמכרתי בשניה!
אי-אפשר היה שלא לנשנש אותך כל הזמן.
כפיר אני מצטער שלא שמרתי עליכם יותר טוב אבל חשוב לי שתדע שאני אוהב אותך מאוד ואני מתגעגע אליך מאוד!
אני מתגעגע לנשנש אותך ולשמוע אותך צוחק.
אני מתגעגע למשחקים שלנו בבוקר כשאמא הייתה מבקשת שאני אשמור עליך לפני שאני הולך לעבודה כל כך אהבתי את הרגעים הקטנים האלה והם חסרים לי היום יותר מתמיד!
כפיר אני אוהב אותך הכי בעולם תמיד בעולם !

יש לי עוד המון דברים להגיד לכם אבל אני אשמור אותם כשנהיה לבד.

נקמה? דרשה לפרשת משפטים - אלישע וולפין

מוקדש באהבה לזכרם של כפיר ואריאל ביבס, וכל קורבנות השבעה באוקטובר תשפ"ד, והמלחמה האכזרית שבאה בעקבותיו [הדברים נכתבו בבוקר לפני הוודאות על הרצחה של שירי - ת.ו.].
חברים יקרים,

הגוף כואב, הדם רותח, הנפש סוערת. לא די שחטפו אישה צעירה, יחד עם שני ילדיה הפעוטים, יחד עם אביהם של הילדים ויחד עם עוד מאתיים וחמישים נשים וגברים, זקנים וזקנות, ילדים וילדות, צעירים וצעירות בחג שמחת תורה. לא די שבוצעו באותו יום זוועות שהנפש האנושית לא יכולה לתפוס. לא די שהחזיקו ועדיין מחזיקים בחטופים חסרי ישע, מרעיבים אותם ומתעללים בהם. לא די שרצחו את שני הילדים הקטנים בשבי, ואולי גם את אמם. לא די שהשיבו את גופותיהם בטקס מזעזע ומביש, כמקובל אצלם. עכשיו מסתבר שאחת הגופות איננה זו של האם הצעירה, כפי שהרוצחים הבטיחו.

הגוף כואב, הדם רותח, הנפש סוערת.
והנה באה פרשת משפטים - החוקה של עם ישראל - ונותנת לנו הזדמנות פז לנקום את נקמתם!

כך כתוב בפרשה שלנו שחור על גבי קלף: "וְנִתְּנָה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ עֵין תַּחַת עֵין כְּוִיָּה פָּצַע תַּחַת פָּצַע, שֵׁן תַּחַת שֵׁן יָד תַּחַת יָד רֶגֶל תַּחַת רֶגֶל..." (שמות כ"א). אני מודה - ויסלחו לי כל מי שחשבו שאני אדם תרבותי ונאור - אבל מאז השבעה באוקטובר בוער בי החשק לקיים את הפשט הכתוב בפרשה שלנו למזלי הרב, אסור לי.
אסור לנו.

אנחנו היהודים פשוט לא נוהגים כמו הגויים. האם יש עשבים שוטים גם בקרבנו? ועוד איך יש! ולמרות שהם מתעטרים בכיפה וציצית, הם עוברים על חוקי ההלכה היהודית, כפי שנראה.

חכמינו זכרונם לברכה קראו את הפסוקים מהפרשה שלנו ואמרו: זה לא ייתכן! לא ייתכן שאלוהים התכוון לצוות עלינו את מצוות הנקמה. לא ייתכן שהאל שאמר, "לא תקם ולא תטר את בני עמך, וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ, אֲנִי ה'", ועוד פסוקים רבים שכאלה, היה מצווה עלינו להוציא לפועל את יצר הנקמה האנושי שטמון בנו.

על המצווה עין תחת עין, אמרו חז"ל (במסכת בבא קמא, פ"ד, משנה א): "עין תחת עין - סימא את עין חבירו, נותן לו דמי עינו" - כלומר, משלם לו כסף תחת העין שאותה השחית. חז"ל בגמרא מפרטים בפרטי פרטים איך מחשבים את ערך העין האבודה - כולל אובדן כושר עבודה, כאב, בושה ועוד - וכל זה נגזר מתוך הפרשה שלנו.

בשירו המטלטל של ביאליק, "על השחיטה", שנכתב בעקבות הביקור שלו בקישינב ב-1903, מיד אחרי הפוגרום הנוראי שעשו הגויים ביהודי העיר - שמאוד מזכיר את הפוגרום של חמאס בשמחת תורה - הוא כותב: "וְאָרֹר הָאוֹמֵר: נָקָם! נִקְמָה כְּזֹאת, נִקְמַת דָּם יֵלֵד קֶטֶן, עוֹד לֹא-בָרָא הַשֵּׁטָן".
גם בגופו של ביאליק הדם רתח ונפשו בערה. גם הוא רצה לזעוק, "נקמה". אבל, הוא פסק, "וְאָרֹר הָאוֹמֵר: נָקָם! מדוע? כי "נִקְמַת דָּם יֵלֵד קֶטֶן, עוֹד לֹא-בָרָא הַשֵּׁטָן".

ושלא יהיה ספק, התורה מלאה בנקמה. אבל בניגוד לדת האסלאם, שבה המאמין מחוייב לחקות את מעשיו ואמירותיו של מוחמד - שהיה אדם נקמני במיוחד - ביהדות יש איסור חמור ביותר לחקות את דרכיו של משה, או של אברהם וצאצאיו. אסור בתכלית האיסור ביהדות לפסוק הלכה מהתורה (ואפילו לא מהמשנה). חז"ל פירשו את התורה והוציאו אותה לגמרי מפשוטה. לומר שהכוונה ב"עין תחת עין" זה תשלום כספי, ולא עקירת העין של הפוגע, זו פרשנות מאוד יצירתית ונועזת. לכן, העיקרון ביהדות הוא, שפוסקים הלכה אך ורק על פי חז"ל, מהגמרא ואילך.

ומה שחז"ל עשו, הם הפקיעו את אקט הנקמה מידי של האדם, והפקידו אותו בידיו של אלוהים! רק אלוהים רשאי לנקום. "כִּי דָם עֲבָדְיוֹ יִקְוֶם וְנָקָם יֵשִׁיב לְצִרּוֹ" (דברים, ל"ב, מ"ג), "אֵל נִקְמֹת ה', אֵל נִקְמֹת הַפִּיעַ. הַנֶּשֶׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ, הַשֵּׁב גְּמוּלָה עַל גְּאִים" (תהילים, צ"ד, א'–ב') ולכן, מיד אחרי שמותיהם של נרצחים והרוגים תמיד כתוב הי"ד, כלומר "השם יקום דמו".

השם יקום, לא אנחנו.

אז מה עושים? מה עושים עם יצר הנקמה האנושי שקיים בנו? מה עושים, כשהדם בוער בנו לנוכח אירועי השנה וחצי האחרונות, ולנוכח הטקס המבחיל של העברת גופותיהם של תינוק בן פחות משנה ופועט בן ארבע, שנרצחו באכזריות, ולנוכח מסירה של גופת אישה עזתית מסכנה, במקום זאת שהובטחה

מה עושים?

אסור לנקום, אבל מותר להעניש – לא. עונש שהוא מילה מכובסת לנקמה, אלא עונש שנועד לייצר הרתעה.

ובאשר לנקמה, אל דאגה, היא עוד תגיע (ואולי היא כבר כאן ממזמן). הביטו ברצועה היפה והמקוללת ההיא שהפכה בכמה חודשים לעיי חורבות. הביטו אל האסון הנוראי שהמיט החמאס על בני עמו בכוונה תחילה). אבל מה נעשה עם הדם שרותח בעורקים שלנו עכשיו, והנפש הסוערת, שלא יודעת מנוח?

חכמינו לכל אורך הדורות פסקו בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים. תתאפקו! ממילא "השם יקום דמם". הניצחון היהודי מעולם לא הושג על ידי נקמה. מי שרק נקמה נחשבת אצלו ניצחון - ויש כאלה - חייב לקרוא קצת חז"ל, והרבה רמב"ם ואחרים.

הרב שלמה גאנצפריד, שכתב את הספר המפורסם, "קיצור שולחן ערוך", ייעץ לכל מי שגופו בוער ביצר הנקמה כך: "אם תרצה להנקם מאויבך תוסיף מעלות טובות ותלך בדרכי ישרים, ובזה ממילא תנקם משונאך, כי הוא יצטער על מדותיך [יצטער שאתה כל הרבה יותר טוב ממנו], ויתאבל בשמעו שמעך הטוב [יתבאס מגדולתך]. אבל אם תעשה מעשים מכוערים, אז ישמח שונאך על קלונוך וחרפתך. והנה הוא מתנקם בך" (קצור שולחן ערוך, סימן ל, איסור רכילות, סעיף ח'). או במילים אחרות, אם תרד לרמה שלו, הוא ניצח אז... מה עושים?

נשארים נאמנים. נאמנים לדרכנו, נאמנים לערכינו. נאמנים למעלות הטובות שלנו. מתעלמים (אם כי תמיד ערנים ונזהרים) מאכזריותם של שכנינו. מבינים שזו דרכם (גם כלפי משפחותיהם וגם כלפי בני עמם). דבקים ברוממות הרוח

של עמנו. מתחייבים להיות טובים יותר, הרבה יותר טובים. מחבקים את אהובינו. מתכנסים בקהילותינו, כדי לחזק זה את זה וכדי לשאוב עידוד וכוח זה מזה. ומי שמאמין בכוחה של תפילה, שיתפלל ש"אל נקמות ה'" יעשה את שלו (וזוה יקרה הרבה יותר מהר ממה שאנחנו חושבים).

הרי בינינו, להיות חמאסניק, או עזתי, זה גיהנום עלי אדמות. זו סופה של כל תרבות המושתתת על נקמות.

הזעם יחלוף. גם העלבון וגם הכעס. אבל הערכים שלאורם אנחנו חיים את חיינו לא יחלפו לעולם. הערכים הללו יהיו אבני הבניין שמהם יבנה עולם טוב יותר, עולם שהוא לא נטול אכזריות ורוע אנושיים, אבל הוא מלא ביופי, בחמלה, באחריות הדדית, בגבורה, בצלם אלוהים ובאהבה.

כֹּה אָמַר ה', מְנַעִי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה, כִּי יֵשׁ שָׂכָר לִפְעֻלָּתְךָ, נְאֻם־ה', "וְשָׁבוּ מֵאֶרֶץ אוֹיֵב. וְיִשְׁתַּקְּוּהָ לְאַחֲרִיתָהּ, נְאֻם־ה', וְשָׁבוּ בָנִים לְגְבוּלָם" (ירמיהו ל"א, ט"ז-י"ז)

שבת שלום, בשורות טובות, ישועות ונחמות אלישע

תחרות צילומי טבע ונוף לעין פית ועמק הבוסתנים חורף - אביב 2025

אנו מזמינים צלמים, מקצועיים וחובבים, מכל רחבי הארץ, לקחת חלק בתחרות צילום מיוחדת, שמטרתה לתעד את היופי והייחודיות של עין פית ועמק הבוסתנים, מפנינות הטבע הנדירות במדינת ישראל אשר ממוקם בצפון הגולן, ועומד בפני סכנת השמדה והפיכתו למתקן אימונים צה"לי וסגירתו לקהל המטיילים.

מטרת תחרות הצילום הינה לתעד ולהפיץ את יופיו וייחודיותו של המקום ובתקווה להביא להצלתו, ובמידה והוא יוחרב ע"י הצבא, התמונות ישמשו כזכרון ותיעוד של הטבע הישראלי אשר היה פה, וישמר כזכרון מתועד למען הדורות הבאים.

בתחרות הצילום יש 3 קטגוריות - חי , צומח , ודומם , והינה נושאת פרסים. הגשת התמונות הינה עד ל 20 באפריל 2025.

אנו מזמינים אתכם לבקר באתר להצלת עין פית ועמק הבוסתנים וללמוד על תחרות הצילום וכיצד ניתן להשתתף.

נשמח להפצת התחרות בין צלמי טבע ואוהבי טבע בישראל!

תחרות צילומי טבע ונוף
עין פית ועמק הבוסתנים

חורף-אביב 2025

#SaveEinFit

שירי מלחמת חרבות ברזל

שיר חדש של אוריין שוקרון למען עומר שם טוב החטוף בעזה, שנכתב על בסיס שיחות עם אמו שלי שם טוב

הזמר והיוצר אוריין שוקרון הוציא שיר חדש למען עומר שם טוב, תושב הרצליה, שנחטף לעזה ב-7 באוקטובר מהמסיבה ברעים, וזחר בשבוע שעבר. אוריין כתב את השיר לאחר שפגש את שלי שם טוב, אמו של עומר, ושוחח איתה עליו.

הקליפ, שנעשה בסיוע עיריית הרצליה, משלב צילומי וידאו מחיי היומיום של שלי שם טוב, והוא חושף את החדר של עומר, שנשאר בדיוק כפי שעזב אותו, עם הבלגן והאור הדולק. כשעומר יחזור, הוא זה שיסדר את החדר ויכבה את האור.

אוריין שוקרון מספר על תהליך היצירה של השיר: "לפני כחודש, הלכתי בשוק מחנה יהודה בירושלים. פתאום פגשו בי שתי בחורות ממטה החטופים והביאו לי גבעול ופרח חמנייה. הן אמרו לי שבהמשך השוק אוכל לדבר עם אמהות של כמה מהחטופים. הלכתי לשם, ודיברתי עם כמה מהן. בסוף הקשבתי לשיחה של שלי עם העוברים בשוק. והיא הותירה בי רושם רב. היא לא הייתה מוכנה שיכניסו פוליטיקה זולה ורק דרשה בכך שאנחנו צריכים להתאחד, ושהיא רוצה את הבן שלה בחזרה הביתה. אמת בסיסית נורא שאי אפשר לעמוד בפניה. אמא ובן שרוצים להתאחד.

אחרי שהיא סיימה לדבר עם כמה מהאנשים, ניגשתי אליה וביקשתי לשמוע קצת יותר על עומר. אז היא סיפרה לי שהוא אוהב את החיים, ואוהב אדם. אוהב מוזיקה וצחוקים והראתה לי כמה סרטונים שלא יכולתי להוריד את החיוך מהפנים תוך כדי שאני בוכה דמעות בלי הפסקה.

היא סיפרה לי שהוא אסתמטי ורגיש לגלוטן. כל הפרטים הקטנים האלו חיברו אותי אליו ממש. הזדהיתי נורא והרגשתי כמה אנחנו דומים – גם אני אוהב מוזיקה ואנשים, אסתמטי ורגיש לגלוטן. חזרתי הביתה עם גלויה שלו ולא הפסקתי לחשוב עליו ועל שלי. התחלתי לכתוב שיר מתוך כל הסיפורים שסיפרה לי עליו, שהמילים הראשונות שיצאו לי הן: ילד שמש שלי.

כך היא קוראת לו. לעומר. ילד שמש. ומשם כבר הלחנתי ונסעתי כבר באותו השבוע להקליט באולפן את השיר.

עומר, אמא מחכה לך ואיתה כולנו.

ילד שמש שלי

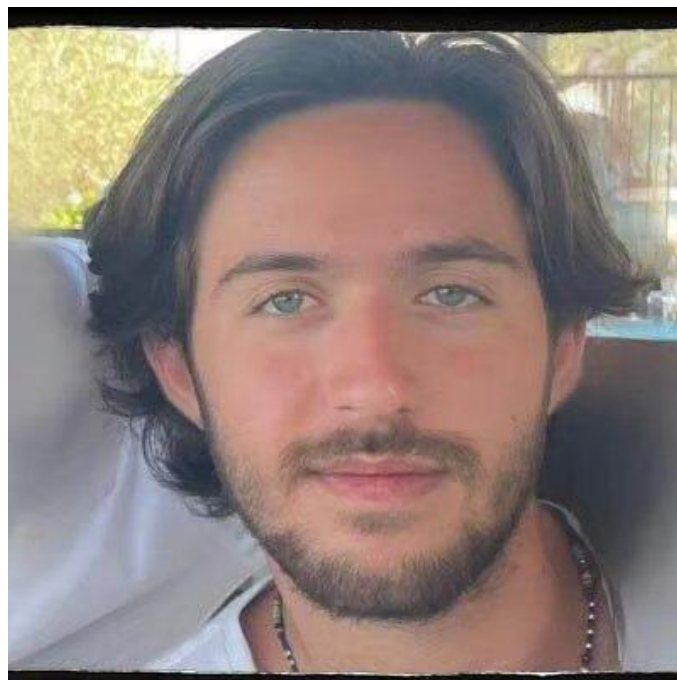
מילים ולחן: אוריין שוקרון
עיבוד: אוריין שוקרון ומושיק לנדאו

ילד שמש שלי
סופרת שעות ימים ולילות
זוכר שהיום יום שישי
ילד שמש שלי
כל רגע קטן שעוצרת לנשום
אני נושמת בשבילך
בשבילי
ילד שמש
מתי תחזור להאיר
הלב שלי כאן

שבור מדמם
 בלילות לא נרדם
 למען השם
 ילד שמש
 רוצה שתחייך לי תשיר
 שים עליי את ראשך
 אלטף שערך
 ילד שמש שלי
 אוהבת
 ילד שמש שלי
 זוכר שהחדר נשאר מבולגן
 מחכה שתבוא לסדר
 ילד שמש
 מתי תחזור להאיר
 הלב שלי כאן
 שבור מדמם
 בלילות לא נרדם
 למען השם
 ילד שמש
 רוצה שתחייך לי תשיר
 שים עליי את ראשך
 אלטף שערך
 ילד שמש שלי
 אוהבת אותך

28.2 לירן לינטון

1.3 דורית חייט

נטע בג'רנו

2.3 שלמה ויסבקר

אמירה אנגלסברג

4.3 רויטל דיין

קרני צ'ייכנר

5.3 תמר וולפין

חנה כץ

תם קורן

6.3 קורין גבאי

שוני טיקוצ'ינסקי

אלון לניאדו

סיפור לשבת

אני לא אחראית

בעל אמר לאשתו: "אני יוצא עם החברים שלי".
היא ענתה לו: "בסדר".

לאחר זמן מה, הבן אמר: "אימא, קיבלתי את התוצאות של מבחני השליש שלי, ומה אגיד לך, הם ממש לא טובים".
הבן ציפה לקבל נזיפה מאימו אבל להפתעתו, היא אמרה בשלווה: "אוקיי. אם תעבוד קשה תוכל לשפר את הציונים, ואם לא אז פשוט תצטרך לחזור על הסמסטר. זה תלוי בך".

למחרת באה אליה בתה ואמרה בהיסוס: "אימא, דפקתי את המכונית".
הבת פחדה שהאימא תכעס אבל להפתעתה, האם אמרה, "בסדר. קחי את המכונית למוסך ותדאגי לתיקון הנזק".

האימא, שהייתה עד כה עצבנית וזועפת, השתנתה פתאום.
כשבני המשפחה נתקלו בתגובות החדשות האלה, הם התחילו לדאוג וחשבו שאולי משהו לא בסדר איתה. הם באו אליה ושאלו: "משהו לא בסדר? למה את מתנהגת כל כך רגועה?"

האימא חייכה והשיבה: "לקח לי הרבה זמן להבין שכל אחד אחראי לחיים שלו. הבנתי שהייסורים, הדאגות, החרדה, הלחץ שלי, ממילא לא פותרים את הבעיות שלכם, אלא רק מחמירים את שלי.
הבנתי שאני יכולה לתת לכם עצות רק אם אתם מבקשים אותן, ואז זה תלוי בכם אם תפעלו על פיהן או לא. כל החלטה שתקבלו, בין אם ההשלכות שלה טובות או רעות, אתם תצטרכו לחיות איתן. אני לא אחראית למעשיו של אף אחד. הבנתי שאני יכולה לשלוט רק בעצמי.
התפקיד שלי הוא לדאוג לכם, לאהוב אתכם, לעודד אתכם, אבל מעבר לזה כול תלוי בכם כדי לפתור את הבעיות ולמצוא את הדרך שלכם. לכן, החלטתי להישאר רגועה, ולתת לכל אחד מכם לפתור את בעיותיו בעצמו".

כל בני הבית נשארו פעורי פה מהנאום הזה. אבל מאותו יום המשפחה התחילה לתפקד טוב יותר, כי כל אחד בבית ידע בדיוק מה הוא צריך לעשות!

הלוואי שיגיע להרבה בתים.

